

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/70/2018
Identifikačné číslo spisu:	5612202742
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:5612202742.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Y. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. H., J. XXX, 2a/ L. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom F. XXX, 2b/ A. Y. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. P., L. XXX/XX, 2c/ L. H. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., V. XXXXX/XX, 2d/ A. B. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom L., Š. XXXX/XX, 2e/ E. X. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y. L., J. E. XXXX/X, 3/ H. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. H., X. X. C. XXXX/XX, 4/ H. E. Š., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. H., K. XXX/X, 5/ A. A. F., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. H., J. XXXX/X, v dovolacom konaní všetci zastúpení JUDr. Annou Járošovou, advokátkou so sídlom v Liptovskom Mikuláši, Štúrova 1968, proti žalovaným 1/ Mesto Liptovský Mikuláš, so sídlom Liptovský Mikuláš, Štúrova 1989/41, IČO: 00 315 524, zastúpenému HADBÁBNA & spol., advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Žilina, Prielohy 1012/1C, IČO: 47 249 722, 2/ TATRA DEVELOPMENT, s. r. o., so sídlom Liptovský Mikuláš, 1. mája 1960/54, IČO: 36 426 679, zastúpenému advokátska kancelária Geško, s. r. o., so sídlom Bratislava, Velehradská 33, IČO: 36 740 101, 3/ B. D., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. S. XX, o určenie, že vec patrí do dedičstva, vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 4C/52/2012, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 22. septembra 2016 sp. zn. 9Co/239/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný 1/ je povinný zaplatiť žalobcom náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 11. apríla 2016 sp. zn. 4C/52/2012 určil, že v jednotlivých výrokoch špecifikované nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. C. F., nar. XX. XX. XXXX, zomr. XX. X. XXXX, ktorá bola ku dňu svojej smrti ich výlučnou vlastníčkou. Žalobu smerujúcu voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ v rozsahu, kde neboli zapísaní v katastri nehnuteľností ako vlastníci jednotlivých nehnuteľností špecifikovaných v žalobe, zamietol. Rozhodnutie o trovách prvoinštančného konania a štátu si vyhradil na samostatné rozhodnutie do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Z výsledkov vykonaného dokazovania, najmä zo záverov znaleckých

posudkov jednoznačne vyplynulo, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy trpela neb. C. F. pokročilou aterosklerózou mozgu, teda duševnou poruchou stredne ťažkou zmiešanou demenciou. Takýto zdravotný stav zásadným spôsobom ovplyvnil jej rozpoznávaciu a vnímaciu schopnosť, schopnosť uskutočniť vlastnú vôľu a zvážiť možné následky svojho konania. V čase uzatvorenia kúpnej zmluvy neb. C. F. ako predávajúca nemohla posúdiť význam právneho úkonu kúpnej zmluvy so všetkými jej dôsledkami, keďže konala v takej duševnej poruche, ktorá ju robila na tento právny úkon nespôsobilou. Dospel preto k záveru, že kúpnopredajná zmluva z 29. 9. 1989 uzatvorená medzi C. F. ako predávajúcou a Československým štátom v zastúpení Stavainvestou Banská Bystrica ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území J., zapísanom vo vložke č. XXX. parcela č. XXXX/X o výmere 5569 m², je absolútne neplatná. Následne aj všetky ďalšie nadväzujúce právne úkony týkajúce sa zmeny vlastníctva nehnuteľnosti sú neplatné s poukazom na zásadu, podľa ktorej nikto nemôže na druhého previesť viac práv ako má sám. K tvrdeniu žalovaných, že došlo k vydržaniu vlastníckeho práva kupujúcim, keďže vec užíval v dobrej viere uviedol, že dobromyseľná držba bola prerušená v roku 1996, kedy boli žalovaní žalobcami upozornení na skutočnosť, že kúpnu zmluvu uzatvorila osoba konajúca pod vplyvom duševnej choroby. Neb. C. F. bola preto v čase smrti vlastníčkou predmetných nehnuteľností a teda nehnuteľnosti patria do dedičstva po nej. Právne vec posúdil podľa § 80 O. s. p., § 38, § 132, § 134 Občianskeho zákonníka.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom z 22. septembra 2016 sp. zn. 9Co/239/2016 na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch 1., 3., a 4., ktorými bolo žalobe vyhovieť potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že po zrušení v poradí prvého rozsudku vydaného súdom prvej inštancie odvolacím súdom, súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie za účelom posúdenia zdravotného stavu C. F. v čase uzavretia kúpnopredajnej zmluvy. Znalci jednoznačne dospeli k záveru, že menovaná trpela demenciou, a teda takou duševnou chorobou, ktorá jej objektívne bránila posúdiť následky jej konania. Súd prvej inštancie dospel preto k správne právnemu názoru, že tento právny úkon je absolútne neplatný a že aj ďalšie následne uzavreté právne úkony sú postihnuté absolútnou neplatnosťou. Správne žalobe vyhovel a určil, že jednotlivé nehnuteľnosti špecifikované v rozsudku patria do dedičstva po nebohej C. F.. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie zistil náležité skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil. Primeraným a dostatočným spôsobom rozsudok aj odôvodnil. Žalovaní v odvolaní neuviedli žiadne také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť skutkový a právny stav zistený súdom prvej inštancie. Ním vydaný rozsudok v napadnutej časti preto ako vecne správny potvrdil. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil poukazom na § 396 a § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal včas dovolanie žalovaný 1/ (dovolacie konanie žalovaného 2/ bolo pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavené). V dovolaní uviedol, že uplatňuje dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a že dovolanie podáva aj pre nesprávne právne posúdenie veci, pričom prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. Porušenie práva na spravodlivý proces videl v tom, že odvolací súd sa v dôvodoch rozhodnutia nevyporiadal s jeho argumentáciou týkajúcou sa nedostatočného vyhodnotenia znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie. Poukazoval na to, že závery znaleckých posudkov H. G. Š. a H. L. F. nie sú úplne totožné, keďže H. F. sa vyjadrila, že nemôže s istotou potvrdiť, či nebohá v čase uzavretia kúpnej zmluvy trpela duševnou poruchou alebo nie. Týmito závermi sa vôbec nezaoberal ani odvolací súd, hoci mu to z ustanovenia § 387 ods. 3 C. s. p. vyplýva. K právnemu posúdeniu veci uviedol, že podľa judikovaného rozhodnutia R 4/1971 neplatnosť právneho úkonu podľa ustanovenia § 38 ods. 2 OZ vyžaduje bezpečné zistenie o tom, že účastník právneho úkonu nedokáže posúdiť následky svojho konania alebo svoje konanie ovládnuť. Namietal, že znalecké dokazovanie bolo vykonávané takmer 20 rokov od smrti nebohej C. F., nezachovala sa jej zdravotná dokumentácia a znalkyne tak vychádzali výlučne z obsahu spisu. Pre právny záver o nespôsobilosti vykonať konkrétny právny úkon nepostačuje iba pravdepodobnosť, že táto osoba trpí v čase urobenia právneho úkonu duševnou poruchou. Zo záveru znaleckého posudku znalkyne H. L. F. vyplýva, že nemôže s istotou potvrdiť, či v čase vykonania právneho úkonu nebohá bola alebo nebola spôsobilá pre právny úkon. S týmito závermi sa konajúce súdy nezaoberali, nevyhodnotili ich a ani neuviedli, prečo ich nevzali do úvahy. Pokiaľ ide o ošetrovajúcu lekárku uviedol, že táto nikdy neodporučila nebohú na odborné vyšetrenie, stratila je zdravotnú dokumentáciu z čoho vyvodil, že možno minimálne pochybovať o jej odbornej zdatnosti a hodnovernosti ako svedka. Podľa dovolateľa, ak sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej

inštancie ohľadne posúdenia duševného stavu C. F. na základe znaleckého dokazovania, je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p., keďže rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Žiadal preto, aby dovolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že sa nestotožňujú s názorom žalovaného 1/ o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pri riešení otázky zdravotného stavu alebo jej C. F.. Mali za to, že v súdnom konaní bol bezpečne zistený zdravotný stav alebo jej v čase uzavretia kúpnej zmluvy. Poukazovali na to, že v konaní súd mal k dispozícii tri znalecké posudky, že znalci boli osobne vypočutí, a že pred súdom vypovedala aj ošetrojúca lekárka alebo jej H. E. F.. Pokiaľ ide o posudok znalkyne H. F. z jeho záveru vyplýva, že sa priklonila k názoru H. Š., ktorý záver nemožno považovať len za domnienku. Všetky tri znalecké posudky dospeli k rovnakému záveru, podľa ktorého alebo jej C. F. v čase uzavretia kúpnej zmluvy trpela stredne ťažkou zmiešanou demenciou, v dôsledku ktorej nebola schopná plne pochopiť význam a posúdiť následky právneho úkonu. Odôvodnenie rozsudkov konajúcich súdov považovali za presvedčivé. Navrhli preto dovolanie žalovaného 1/ zamietnuť ako bezdôvodné.

5. Najvyšší súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Dovolací súd na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie treba preto považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (v tejto súv. por. napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci dovolateľ odôvodňoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p.

8. Podľa § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je teda relevantný taký nesprávny procesný postup, ktorý vylučuje stranu sporu z realizácie jej procesných oprávnení a ktorý marí možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pre procesnú stranu z práva na spravodlivý súdny proces nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom (I. ÚS 50/04, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 252/04).

9. Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd sa nevyporiadal s jeho argumentáciou, ktorá sa týkala nedostatočného vyhodnotenia znaleckého dokazovania súdom prvej inštancie a preto je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nedostatočne odôvodnené, najvyšší súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS

46/05). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Treba zdôrazniť, že len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje žiadne dôvody alebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť a súčasne aj dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

10. Najvyšší súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 C. s. p., ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces.

11. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaného 1/, zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie a za týmto účelom aj doplnenie ďalších dôvodov. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie a musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým, ako už bolo uvedené, vytvára organickú jednotu. Konajúce súdy dali jasnú odpoveď na otázku, či nebohá C. F. trpela v čase uzavretia kúpnej zmluvy (v tom čase mala vek 84 rokov) duševnou chorobou vychádzajúc pritom predovšetkým zo záverov znaleckých posudkov. Pokiaľ dovolateľ namietal, že odvolací súd sa nevyporiadal s jeho vyjadreniami týkajúcimi sa záverov znaleckého posudku H. F. treba uviesť, že znalkyňa síce uviedla, že s úplnou (100 percentnou) istotou nemôže potvrdiť, či nebohá bola alebo nebola spôsobilá pre právny úkon, no v závere svojho posudku sa priklonila k názoru znalkyne H. Š., podľa ktorého u C. F. už v období pred právnym úkonom prebiehal plynulo progredientne proces demencie, a to stredne ťažkej zmiešanej demencie, ktorý mal rozhodujúci vplyv na jej postoje, úsudok, chápanosť, jej rozpoznávaciu, intelektovú a vôľovú schopnosť boli defektné v takej miere, že nebola schopná plne pochopiť význam a posúdiť následky právneho úkonu. Tento pre vec podstatný záver nebol teda v priamom rozpore so záverom znalkyne H. Š., ale práve naopak, bol s ním totožný. Pokiaľ preto odvolací súd nedal vo vzťahu k znaleckému posudku H. L. F. osobitnú odpoveď, nejde o tak závažné pochybenie, ktoré by samo osebe malo za následok porušenie práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces. Žalovaný 1/ preto nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý.

12. So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že zo strany žalovaného 1/ nebol preukázaný nesprávny procesný postup súdu, ktorým by bol vylúčený z uskutočňovania jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) C. s. p.

13. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu dovolania dovolateľa, pokiaľ uplatnil ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p.).

15. Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

16. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená jednak podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., a musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p.

17. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej normy, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, prípadne nesprávnym hodnotením vykonaného dokazovania. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p.

18. V preskúmvanej veci žalovaný 1/ v dovolaní síce uviedol, že uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 432 ods. 1 C. s. p., ale v dovolaní sa neuvádza právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a najmä chýba právna argumentácia spochybňujúca správnosť právneho posúdenia veci, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Žalovaný 1/ v dovolaní uvádza, že súdom ustanovené znalkyne vychádzali výlučne z obsahu spisu, najmä z výpovede príbuznej alebohej, ktorá už z podstaty veci má právny záujem na výsledku sporu a z údajov poskytnutých všeobecnou ošetrojúcou lekárkou H. F., ktorá nikdy nebohú neodporučila na odborné vyšetrenie a v dôsledku straty zdravotnej dokumentácie nemôže preukázať, aké výkony robila, resp. aké lieky alebohej predpisovala, že konajúce súdy sa opierali o dôkazy - znalecké posudky, ktoré nevedú k istote, že nebohá trpela duševnou poruchou, že znalecké dokazovanie vyhodnotili len stroho a vôbec nevzali do úvahy, že znalkyňa H. F. sa vyjadrila k zdravotnému stavu alebohej len prostredníctvom domnienok, dohadov a predpokladov a že súdy si len „mechanicky“ osvojili záver, podľa ktorého nebohá trpela stredne ťažkou demenciou. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ v dovolaní v podstate namieta nesprávne hodnotenie dôkazov konajúcimi súdmi, ktoré viedlo k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že nebohá trpela v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy stredne ťažkou zmiešanou demenciou. Okrem tohto tvrdenie žalovaného 1/, že znalecké posudky nevedli k istote, či nebohá v čase uzavretia kúpnej zmluvy skutočne trpela duševnou poruchou, treba považovať len za polemiku so závermi, ktoré znalkyne vyslovili v znaleckých posudkoch. Dovolanie žalovaného 1/ tak nezodpovedá požiadavkám z hľadiska vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. Napokon, neobstoí ani tvrdenie žalovaného 1/, že odvolací súd sa napadnutým rozsudkom odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky so zreteľom na vyššie uvedené dôvody, dovolanie žalovaného 1/ odmietol podľa § 447 písm. c) a písm. f) C. s. p.

20. Dovolací súd na záver ešte poznamenáva, že pokiaľ ide o podanie žalovaného 1/ z 29. 5. 2018 označené ako prípis k doplneniu dovolania, na toto podanie dovolací súd neprihliadol, keďže dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.), čo v danom prípade zjavne nebolo splnené, resp. keďže v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany (§ 435 C. s. p.), ako sa to stalo v tomto prípade.

21. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešným žalobcom v dovolacom konaní priznal ich plnú náhradu, a to uložením povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť náhradu týchto trov s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 1 a 2 C. s. p.).

22. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.